

gati ubogim beguncem ali ranjencem, svoje lastno stanovanje jim prepusti, oskrbi jih z obleko in hrano, s prihajajočimi sovražniki se pogaja, da bi obvaroval ubogo civilno ljudstvo pomora. Misijonar pomaga vsem brez razlike stanu, starosti, vere. Kdor koli je v stiski, se lahko k njemu zateče. Od dojenčka do umirajočega starčka, vsi so deležni njegove pomoči. Še za mrliče poskrbi, da dobe dostojen grob, kar je na Kitajskem tudi važno. Kdaj so te poganske množice videle kaj takega? Vera, ki misijonarja sili k tem čudovitim dejanjem, mora biti res iz nebes. In trdi pogani prihajajo k misijonarju s prošnjo, naj jih sprejme v katoliško vero. Med temi prosilci niso samo ubogi ljudje, ampak tudi moški iz odličnih stanov. Cele vasi so se že javile za krst in sprejem v katoliško Cerkev.

Sovražnik križa. Belgijski list »Libre Belgique« poroča iz Eisenborna o naslednjem dogodku: V Eisenbornu in v vsem obmejnem pasu se govori o čudnem pripetljaju, ki se je dogodil v mestecu Eichsheit, katero leži v Nemčiji ob belgijski meji, nasproti Eisenbornu. Prišel je v Eichsheit delavec, ki je določen za delo v obmejnem trdnjavskem pasu (Sigfridova črta). Iskal je stanovanja. Neka dobra katoliška žena mu je hotela dati v najem primerno sobo. Ko zagleda delavec v tej sobi razpelo, viseče nad posteljo, začne ostudno preklinjati z zahtevo, da mora križ izginiti iz sobe. Gospa noče o tem nič slišati. Delavec gre dalje. Išče od hiše do hiše, toda nikjer ni dobiti sobe. Vrne se

h gospe, ki je imela sobo na razpolago. Sobo vzame v najem z obljubo, da bo križ pustil viseti na steni. Drugi dan zjutraj se gospa potrudi, da bi delavca zbudila. Vse klicanje in trkanje ne pomaga nič, delavec se iz sobe ne oglasi. S silo odprejo vrata. Nudi se jim čuden prizor. Delavec sedi mrtev na stolu. V rokah drži križ, ki ga je vzel s stene, ter ga tišči h kolenu. Hotel ga je zlomiti, pa ga ni mogel; prej ga je dohitela smrt. Ali ni to očitna kazen božja?

Vodna zadruga v Slovenski Bistrici

Pred dvema letoma so se začele pripravice za ustanovitev Vodne zadruge v Slov. Bistrici, ki naj bi imela nalogo regulirati reko Ložnico in potok Bistrico. Prav pridnemu, iz lastnega nagiba javnemu delavcu g. Maleju Mirku se je po truda polnem delu posrečilo spraviti vse priprave v pravi tek. Vsi kraji ob omenjenih vodah trpe radi stalnih povodnji in na zamočvirjenju. Reči se mora, da so se izkazali posebno kmečki ljudje s pripravljenostjo za izsušitev, in to po pravici, kajti okoli 150 ha zamočvirjene zemlje bi se z regulacijo spremenilo v produktivno in kmetijstvu donosno zemljo. Z regulacijo se je že začelo, in sicer pri izlivu Ložnice v Dravirjo v makolski župniji. Koliko bo delo stalo, se še ne more reči, vsekakor pa nad 10 milijonov din. Prizadeti kmetje so volj-

700letnica minoritskega samostana v Ptuj, združena z vseslov. tretjeredniškim kongresom 5., 6. in 7. avgusta,

Polovična voznina za udeležence je te dni dovoljena, in to: 5., 6. in 7. avgusta. Zato nabavite čimprej proslavno knjižico in znak!

Spominska knjiga je že izšla! Naročite jo takoj pri Minoritskem samostanu v Ptuj!

*

Novo odkrita mesojedka

Neki rastlinoslovec iz Seattlea je človeštvu sporočil, da je našel sedaj pravi pripomoček za uničevanje kobilic. Odkril je rastlino, ki prebavlja s pravim užitek živali in vsako vrsto mesa. Rastlin, ki »jedo« meso, je sicer zelo dosti, toda nova mesojedka je majhna, se da povsod gojiti in je tako požrešna, da požira poletni neprestano kobilice, pozimi pa, ko je njen tek še posebno velik, ji je rastlinoslovec ponudil klobasice, ki ji še zlasti ugajajo. Ameriški raziskovalec pravi, da bi okrog polj lahko nasadili grede s takšnimi klobasojednimi rastlinami, kobilice bi potem ne mogle do polj. Rastlino je mogoče gojiti tudi v lončku in rastlinoslovec jo imenuje »kobra s korenino«. Živali privablja s

V mrežah greha

30

»Ubog fant,« se je naposled oglašila ena izmed njih. »Prost bi rad bil, a jaz čutim, da ga Bog ne bo izpustil iz ječe, dokler ga ne bo vzljubil. Ko bo začel Boga ljubiti, se bo gotovo rešil. Ker Bogu ni nič nemogoče...«

»Oh, ko bi ga le mogli pripraviti do tega, da bi zaupal v Boga in ga ljubil,« je vzdihnila Alojzija.

»To bo težka naloga!« je pripomnila bolnica, ki je Štefana v srcu obsojala zaradi besed, ki jih je pisal proti Bogu.

»Jaz mislim,« se je spet oglašila prva, »da bi bilo dobro, če bi se obrnili na tamošnjega duhovnika.«

»Štefan je že omenil, da mu je g. župnik govoril o veri in spovedi, a on se ni zmenil za to,« je rekla Alojzija.

»Poskusimo še enkrat,« je rekla prejšnja bolnica. »Jaz predlagam, naj se pelje gospodična Alojzija v Ellington in gospodu župniku vse pojasni.«

Predlog je bil soglasno sprejet. Alojzija je izjavila, da se bo takoj naslednjega dne peljala v Ellington.

Alojzija se je z jutranjim vlakom res odpeljala. Župnika ni našla v jetnišnici.

»Ali bi mi mogli povedati, kje ga najdem,« je vprašala pisarniškega uradnika.

»Stanuje v tisti hiši, ki stoji tik katoliške cerkve.«

Alojzija je šla proti cerkvi. Ustavila se je pred skromno hišo, ki je stala poleg cerkve.

Iz hiše se je slišalo petje. Glas je bil ženski, starihak in tresoč.

Močno je potrkala na vrata. Petje je utihnilo. takoj nato pa se je slišalo vprašanje:

»Kdo je?«

Alojzija je brez odgovora vstopila in šla naravnost v kuhinjo.

Sprejela jo je starejša ženska, ki jo je precej nezaupno motrila.

»Kaj hočete?« je vprašala ne preveč prijazno.

»Z gospodom župnikom bi rada govorila.«

»Ni doma.«

»Kdaj se vrne?«

»To vesta samo on in Bog. Ali ga hočete peljati k bolniku?«

»Ne.«

»O, potem ste zaradi poroke prišli? Kar pojdite in se jutri vrnite!«

»Jutri ne bom mogla priti,« je mirno odvrnila Alojzija. »Danes sem se zato pripeljala iz Pikertona, da bi z njim govorila.«

»O, vi ste se iz Pikertona pripeljali? Takoj se mi je zdelo, da sem vas že nekje videla.«

Stopila je pred Alojzijo in si jo natančneje ogledovala.

»Sveta nebesa, vi ste, gospodična Alojzija! Kar groza me popada, če pomislim, da ste tako daleč prišli in jaz bi vam skoraj vrata pokazala. Le pridite in se vsedite! Kako se počuti gospa Kmicic, ki jo je